

FOAIE PAROHIALĂ

21 - 27 septembrie 2025

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

RUGĂCIUNE

Rămâi cu mine, Doamne, ca nu cumva să uit de Tine;

Rămâi cu mine, Doamne, pentru că Tu știi cât de ușor Te părăsesc;

Rămâi cu mine, Doamne, pentru că sunt slab și am mare nevoie de Tine ca să nu recad; Rămâi cu mine, Doamne, pentru că Tu ești viața mea, și fără Tine zelul meu slăbește; Rămâi cu mine, Doamne, pentru că Tu ești lumina vieții mele, și fără Tine rătăcesc în întuneric; Rămâi cu mine, Doamne, și arată-mi voința Ta Preasfântă; Rămâi cu mine, Doamne, ca să-ți aud vocea și s-o pot urma; Rămâi cu mine, Doamne, pentru că vreau să fiu mereu cu Tine; Rămâi cu mine, Doamne, dacă vrei să-ți rămân credincios; Rămâi cu mine, Isuse! Oricât ar fi de sărac, sufletul meu nu dorește decât să fie lăcașul dragostei și fericirii Tale; Rămâi cu mine, Isuse, și la apusul vieții mele, când moartea mi-e aproape, cu judecata Ta dreaptă și cu eterna veșnicie;

Te rog, ajută-mă să-mi dublez forțele pentru ca, în drumul spre Tine, să nu mă părăsească!

Mă neliniștesc ispitele întunericului, seceta sufletească, crucea și suferințele.

O, câtă nevoie am de Tine în noaptea cruntă a încercărilor și a pericolelor. Fă să Te recunosc ca ucenicii Tăi la Frângerea Pâinii astfel încât Sfânta Euharistie să fie lumina care împrăștie întunericul din sufletul meu, forța care mă susține și singura bucurie a inimii mele.

Rămâi cu mine, Doamne, și, când va veni moartea, să fiu unit cu Tine, dacă nu în mod real în Sfânta Taină a Euharistiei, cel puțin prin harul și iubirea Ta.

Rămâi cu mine, Isuse! Nu-ți cer mângâiere căci nu o merit, ci doar harul Prezenței Tale.

Rămâi cu mine, Isuse, prin prezența Ta în „peștera” inimii mele și:

Curățește-o! Încălzește-o! Sfințește-o! Așa cum Ți place Ție.

Rămâi cu mine, Doamne, și ajută-mă ca numai pe Tine să Te caut, numai iubirea Ta, Harul Tău, Voința Ta, Îndurarea Ta, Inima Ta. Nu-ți cer decât să Te iubesc din ce în ce mai mult și voi fi destul de bogat!

Astfel, iubindu-Te din toate puterile mele slabe, aici pe pamânt, să pot ajunge la Tine și să Te iubesc în fericirea cea vesnică din cer. Amin.

Padre Pio

Pasul decisiv

Să se lepede de sine. Cuvinte simple dar care se pot înțelege în multe feluri. Pentru a nu ne îndepărta de sensul evanghelic e necesar să vedem contextul în care ele sunt spuse. Suntem în Cezarea lui Filip, moment în care Petru face în fața lui Isus și a celorlalți apostoli minunata mărturisire de credință, „tu ești Cristosul”. În secunda doi însă, când Mântuitorul vorbește despre patima și moartea sa, același Petru îl dojenește. Cu alte cuvinte îi spune că planul prezentat nu e bun. Isus îi spune „înapoia mea satano” și motivează: „pentru că tu nu cugești cele ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor”. Lepădarea de sine prezentată în primul verset din evanghelia de astăzi este așadar pronunțată în contextul episodului cu Petru. A ne lepăda de noi înșine înseamnă în acest sens, a subordona planurile, viziunile și voința noastră, voinței lui Dumnezeu. Nu din dorința de a ne anihila prostește pe noi înșine, ci pentru că, la fel ca Petru, riscăm să imaginăm planuri care sunt perdante din start și care ne îndepărtează de mântuire, pentru simplu fapt că noi oamenii reușim să vedem binele și viitorul cam până la varful nasului nostru. A ne lepăda de noi înșine înseamnă așadar să ne încredem în Dumnezeu care cunoaște cu adevărat binele nostru, mai mult decât în capacitățile noastre. Intrăm astfel în logica rugăciunii Tatăl nostru: „facă-se voia Ta” și suntem uniți cu Isus care în grădina Ghețimani se roagă Tatălui: „Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta! Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești.”

Să-și ia crucea. Deși o asimilăm de multe ori cu suferința în general, să ne aducem aminte că cei care erau cu crucea în spate erau ca și morți, fără vreo șansă de a scăpa. Urma doar răstignirea și moartea, odată ajunși la locul răstignirii. Cam așa suntem și noi, cei botezați: morți pentru lume și vii pentru Dumnezeu. A ne lua crucea înseamnă așadar pe lângă acceptarea suferinței și o opțiune continuă, zi de zi, pentru Dumnezeu în toate alegerile vieții noastre, indiferent de consecințe. Când știm că facem binele, când știm că ceea ce facem este conform voinței lui Dumnezeu, trebuie să-l împlinim asumându-ne și consecințele. Exemplul episcopilor martiri greco-catolici este edificat în acest sens. Logica crucii nu este cea a suferinței, ci a iubirii și a adevărului. Doar iubirea poate face în așa fel încât suferința să nu distrugă, ci să îplinească persoana.

Să-mi urmeze mie. Prin hățișul des al acestei lumi, Fiul lui Dumnezeu ne-a croit o cale. Prin labirintul existenței, Isus ne indică un traseu de urmat. Nu avem nimic de inventat, nimic de inovat: trebuie doar să mergem pe urmele pașilor săi. Aici converg și lepădarea de sine și acceptarea crucii, fiindcă deși ni se pare uneori că întrezărim cărări mai ușoare și mai netede, doar o cale duce înspre ieșirea din labirint: cea a lui Cristos. A renunța la propriile idei pentru a urma un traseu marcat, nu e nici măcar o alegere spirituală, e una de bun simț; ne-ar spune-o și un începător în trasee montane... Iar dacă trebuie să ne luăm crucea și din când în când să ne mai aplecăm, ori să înfruntăm pante solicitante, cred că ne e suficient să știm că suntem pe drumul bun care în scurt timp ne va scoate la liman. (...)

PSS Claudiu, Episcopul Eparhiei de Cluj-Gherla